

4426. *Bankesia staintoni* Wlsghm.
 4706. *Nemotois vioellus* Z. S. T. XXXII. 54.
 4726. *Adela ochsenheimerella* Hb.

2161. *Grapholitha nebritana* Tr. moet vervallen.

In 1927 was het aantal 988. Hierbij komen nu 20 soorten, terwijl er ééne vervalt, zoodat er nu 1007 als inlandsch bekend zijn.

Nijmegen, Juli 1929. H. J. LYCKLAMA à NIJEHOLT.

Eene tweede generatie van *Smerinthus populi* L.

Naar aanleiding van het verzoek van Dr. J. Th. OUDEMANS in de Ent. Ber. No. 113, omtrent het voorkomen eener tweede generatie bij *Smerinthus populi*, kan ik mededeelen, dat door mij op 18 Augustus 1925 te Amsterdam een prachtig ♂ van deze soort op kunstlicht gevangen werd. De absolute gaafheid van het dier doet mij besluiten, dat het kort te voren uit de pop moet zijn gekomen. Hoewel ik elk jaar exemplaren dezer soort uit de rups kweek, heb ik nog nooit zoo laat in het jaar een exemplaar uit eene overwinterde pop gekregen. Mocht ik nog meer exemplaren zoo laat in het jaar vangen, dan zal ik hiervan melding maken.

Amsterdam. G. S. A. VAN DER MEULEN.

Eenige technische aantekeningen.

Hoe wordt een rupshuid in Canadabalsem ingesloten?

Onderstaande methode heeft betrekking op het maken van preparaten van huidjes van naakte rupsen. De resultaten, welke ik er mede verkreeg, zijn zoo bemoedigend, dat ik gemeend heb, ze in bredere kringen bekend te moeten maken.

De te prepareeren levende rups wordt even ondergedompeld in alcohol van 90%; zoodra ze dood is (na eenige seconden) wordt ze er uit genomen, de huid aan de buikzijde overlans opengeknippt en afgespoeld in leidingwater. De ingewanden en de verdere lichaamsinhoud kunnen met behulp eener kromme naald en een pincetje vrij volledig

verwijderd worden. De gebruikelijke methode, dat de gedooode rups wordt leeggedrukt met een potlood, lijkt me minder geschikt, daar het leeggedrukte huidje moeilijk op de gewenschte plaats kan worden opengeknipt. Gedurende de bewerking krimpt de huid echter aanmerkelijk in elkander. Onmiddellijk nadat het velletje is schoon gemaakt, brengt men het in koud melkzuur van 75%. Na 2 tot 3 seconden is het ingekrompen huidje zoo soepel geworden, dat het gemakkelijk gestrekt kan worden en dezen stand **blijft** behouden. Wil men de aan de huid aangehechte spieren en eventueel andere deelen **volledig** verwijderen, dan late men het huidje eenige dagen in het koude melkzuur liggen, ofwel men verwarme het gedurende een half uur in melkzuur op een temperatuur van ± 100 C°. met behulp van een waterbad.

Vervolgens wordt het velletje via alcohol en xylol op de gewone wijze in canadabalsem ingesloten. Grootere rupsen kunnen het beste tusschen twee objectglazen worden geprepareerd. Bovenstaande methode biedt de groote voordeelen, dat ze uiterst eenvoudig is, de huid niet krimpt en alle details goed zichtbaar zijn. De chitineuse deelen, zooals haren, wratten enz., worden niet aangetast.

Berlesepreparaten in de tropen.

In Holland werkte ik een methode uit, om goed bruikbare bladluispreparaten te maken binnen den tijd van een uur. (Tijdschrift over Plantenziekten XXXIII). De objecten sloot ik in met berlese; zij werden gedurende eenige maanden aan de lucht gedroogd en vervolgens afgesloten met „Murragite” (Flatters en Garnett, Manchester). Dr. W. ROEPKE, op wiens laboratorium ik langeren tijd gastvrijheid mocht genieten, stond eenigszins sceptisch tegenover het insluitmiddel in de tropen. Na een jaar lange ervaring kan ik echter mededeelen, dat ook daar de resultaten zeer goed zijn. Ik ga te werk als volgt: de pas gemaakte preparaten leg ik in een blikken trommel, waarin zich een laag ongebluschte kalk bevindt. Na 5 maanden sluit ik ze af met murragite. Van buiten de trommel bewaarde preparaten wordt de berlese niet hard; verder gaan dergelijke objecten tot schimmelings over en wordt het glas door de groote luchtvochtigheidstoestand aangetast. Door de dozen met

preparaten in de kalk te bewaren, worden alle bezwaren ondervangen.

Het is mij gebleken, dat de methode eveneens met succes kan worden toegepast bij het vervaardigen van Thrips-preparaten.

Hoe maakt men preparaten van Mermithiden.

In Januari 1929 kweekte ik uit rupsen van *Rhodoneura myrtaea* Drury een *Mermithide*-precies. Een door mij onderzocht exemplaar, dat een lengte had van ± 30 cm. en een dikte van ± 400 micron, bracht ik levend in koud melkzuur van 75%, liet den worm er 24 uur in liggen, spoelde hem af in leidingwater en sloot hem vervolgens in met berlese. Het effect was verrassend. Alle inwendige organen, zooals zenuwen, spieren enz., waren goed zichtbaar. In hoeverre deze methode ook op andere *Mermithiden* kan worden toegepast, is mij niet bekend. Twee dagen na het insluiten in de berlese gaan de meeste details echter verloren.

Buitenzorg, 29 Maart 1929.

C. FRANSSEN.

Acarologische Aanteekeningen XCIX.

Parasitus ancoriferus nov. spec.. Nympha II. Deze aan *beta* OUDMS. 1904, *congener* OUDMS. 1904, *distinctus* BERL. 1903, *falcomontanus* OUDMS. 1913, *fimetorum* BERL. 1903, *flevensis* OUDMS. 1923, *neglectus* BERL. 1903 en *reticulatus* BERL. 1903 verwante soort is onmiddellijk te herkennen aan de tarsi IV, waarvan de 4 eindborstels zoo sterk gebogen zijn en uit elkander wijken, dat zij aan een dreg (ancora) denken doen.

Lengte 730 μ ; grootste breedte (in het midden) 370 μ . Op het weeke gedeelte achter het achterschild tel ik 9 paar korte, kromme, stevige borsteltjes, met opvallend zwaar gebouwde basaalringetjes. De „schubben” der rugschilden zijn opvallend smal, meestal horizontaal liggend, aan de zijden echter schuin achterwaarts gericht. Ter weerszijden van de 2 vertikaalharen ziet men een driehoekig schildje, dat slechts mediaad met het groote schild verbonden is, en waarop een fijn borsteltje ingeplant is. — Epistoom ter